

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **R. P.**

skazanego z art. 212 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 26 września 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt V Ka 1624/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

z dnia 25 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV K 147/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt V Ka 1624/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 25 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV K 147/20, wniósł obrońca R.P.. Zarzucił mu uchybienia polegające na następujących naruszeniach prawa spełniających w jego ocenie przesłanki zastosowania art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.:

1. naruszenie norm niezawisłości, niezależności i bezstronności sądu w związku z naruszeniem norm demokratycznego kształtowania Krajowej Rady Sądownictwa (KRS), określonych w art. 45 Konstytucji w związku z art. 4 ust. 2 i art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji, poprzez powierzenie orzekania dokonane bez uprzedniego powołania do pełnienia urzędu sędziego na wniosek KRS wybranej z udziałem Narodu działającego bezpośrednio na podstawie art. 4 ust. 2 w związku z art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji, a to w sprawie zarzutu pomówienia dotyczącego czynów, które mogą wypełniać znamiona określonej prawem międzynarodowym zbrodni systematycznego organizowania wymuszonych zaginięć osób małoletnich pod pozorem opieki zastępczej, przysposobienia, adopcji „zagranicznej”, popełnionych przez funkcjonariuszy państwowych wpływających na skład lub działanie KRS, wśród nich — także posłów, polityków i członków partii politycznych;

2. naruszenie norm niezawisłości, niezależności i bezstronności sądu w związku z naruszeniem norm praworządnego działania KRS określonych w art. 45 Konstytucji w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji, poprzez powierzenie orzekania dokonane bez uprzedniego powołania do pełnienia urzędu sędziego na wniosek KRS oceniającej kandydaturę na stanowisko sędziego w oparciu o kryteria określone przepisami prawa; błędne przyjęcie zastosowania przepisu art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, w sprzeczności z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r. pod sygnaturą akt: SK 43/06;

3. naruszenie normy odrębności władzy sądowniczej z art. 10 i art. 179 Konstytucji, normy powierzania orzekania sędziemu powołanemu przez Prezydenta, dokonane poprzez uznanie zaskarżonym orzeczeniem (P.A., str. 3 uzasadnienia) — wbrew wyrokowi Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2012 r. (pod sygnaturą akt: K 7/10, o niezgodności z Konstytucją przepisu prawnego w art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw) wykluczającemu dalsze obowiązywanie przepisów o tak zwanym awansie poziomym sędziów — że postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia [...] 2009 r. nr [...] tworzy (jakoby) stan prawny obowiązujący „do chwili obecnej” (czyli do czasu wydania zaskarżonego orzeczenia), gdy zgodnie ze wskazanym wyrokiem Trybunału

Konstytucyjnego postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia [...] 2009 r. nr [...] (wskazane zaskarżonym orzeczeniem) nie stanowiło postanowienia o powołaniu (X.Y.) do pełnienia urzędu sędziego;

4. naruszenie normy właściwości sądu z art. 45 Konstytucji błędnym zastosowaniem art. 36 k.p.k. poprzez przekazanie sprawy sądowi niewłaściwemu miejscowo, dokonane za fałszywym powołaniem konieczności przesłuchania świadków przed wydaniem wyroku, faktycznie nie przesłuchanych do chwili wydania zaskarżonego orzeczenia;

5. naruszenie normy bezstronności sądu z art. 45 Konstytucji dopuszczeniem udziału w wydaniu orzeczenia osoby podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. w sprawie, która bezpośrednio dotyczyła sędziego orzekającego, a to w zakresie objętej rzekomym pomówieniem przestępczości sędziowskiej w Sądzie Okręgowym w Łodzi, któremu sprawę przekazano mimo braku jego właściwości miejscowej, wraz z dokumentacją oskarżenia prywatnego wniesionego przez byłego sędziego, aktualnego adwokata, podnoszącego, jakoby oskarżony obrażał: „personalnie sędziów i adwokatów” (wskazanych przez oskarżyciela prywatnego w wiadomości e-mail z dnia 31 lipca 2017 r. w liczbie mnogiej, w odniesieniu do tekstów dotyczących Sądu Okręgowego w Łodzi).

W konkluzji skarżący wniósł o: „przyjęcie kasacji do rozpoznania oraz o jej rozpoznanie z uwzględnieniem interesu wymiaru sprawiedliwości oraz interesu publicznego w ochronie działania organizacji społecznej — reprezentowanej przez stronę w zakresie odniesienia zaskarżonego orzeczenia — przed bezzasadnym przekazywaniem sprawy oskarżenia o rzekome pomówienie treściami pochodzącymi od tej organizacji, sądowi nie będącemu sądem właściwym miejscowo w sprawie, a zarazem będącym sądem odległym od siedziby i miejsca faktycznego działania organizacji społecznej oraz będącym sądem wprost dotkniętym owym rzekomym pomówieniem”.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, na granicy dopuszczalności.

W sprawie bowiem, z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu *meriti* polegającego na skazaniu oskarżonego na karę ograniczenia wolności, kasacja strony – dla jej dopuszczalności – mogła być wniesiona jedynie z powodu uchybień

wymienionych w art. 439 k.p.k.; wówczas to bowiem nie działają ograniczenia we wnoszeniu kasacji na korzyść oskarżonego, o jakich mowa w art. 523 § 2 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). Od dawna w judykaturze Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że nie chodzi tu li tylko o formalne (pozorne) powołanie się na tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze, o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k., jedynie dla obejścia wymogów kasacji, lecz o wskazywanie na rzeczywiste uchybienia, które mogą być kwalifikowane jako owe bezwzględne przyczyny odwoławcze. Tych wymogów w kasacji nie respektuje jednak obrońca (który w skardze tej określa się jako pełnomocnik, choć wnosi ją w imieniu skazanego). Wadliwy jest też wniosek kasacji w tej części, która dotyczy domagania się przyjęcia kasacji, skoro postępowanie karne, w przeciwieństwie do postępowania cywilnego, w ogóle nie zna instytucji przyjęcia kasacji do rozpoznania (por. art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ k.p.c.).

Dostrzec ponadto trzeba, że kwestie stanowiące obecnie przedmiot zarzutów były już rozważane przez Sąd odwoławczy, który wypowiedział się już co do sędziów powołanych z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa wyłanianej na podstawie przepisów obowiązujących przed reformą z 2017 r., trafnie podkreślając, iż oczekiwanie skazanego, ażeby członkowie tej Rady byli wybierani „z udziałem Narodu działającego bezpośrednio” nie znajduje umocowania w Konstytucji RP. Sąd odwoławczy odniósł się również do kwestii tzw. awansu poziomego oraz zarzutu dotyczącego sędziego Sądu Okręgowego X.Y., podnosząc, iż orzekł on w sprawie wyłącznie w kwestiach incydentalnych. Wreszcie, nie uznał za uzasadniony zarzutu dotyczącego obrazy art. 36 k.p.k.

Wszystkie te kwestie pomija skarżący w kasacji. Sąd Najwyższy odsyła w tym miejscu do uzasadnienia Sądu Okręgowego, w którym wypowiedziano się w ich przedmiocie, uznając za zbędne szczegółowe przywołanie tych wywodów w niniejszym uzasadnieniu, jako że są one przecież znane obrońcy. Sąd Najwyższy nie podzielił przy tym zastrzeżeń dotyczących powołań na urząd sędziego przed 2017 r. formułowanych względem orzekających w sprawie sędziów.

Z tych wszystkich powodów kasacja ta została uznana za oczywiście bezzasadną, i z tego powodu oddalono ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak w postanowieniu.

WB

[a.ł]